

少年歌行

หมิ่นเยว่
พิชิตเหล่า
ไต้ฟ้า 3
ไร้พินนาการ

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER

周木楠 Zhou Munan เขียน
นัฐจตุร แผล

พพพพพ 1

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอนเทอร์บุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอนเทอร์บุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

การต่อสู้อันยิ่งใหญ่เริ่มขึ้นแล้ว ทว่าครั้งนี้ไม่ใช่แค่ยอดฝีมือธรรมดาประมือกัน เพราะฝั่งหนึ่งเป็นถึงเซียนกระบี่ที่มีเพียงห้าคนในโลก ส่วนอีกฝั่งคือสำนักมือสังหารที่ลึกลับและกล้าแกร่งที่สุด ผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นนั้นยากจะคาดเดา แต่ไม่ว่าจะเป็นอย่างไรยุทธภพก็จะเปลี่ยนไปตลอดกาล

ไม่เพียงเท่านั้น เพราะการเคลื่อนไหวของสำนักอันเหอยังบีบคั้นคนผู้หนึ่งให้มันต้องลงมืออีกครั้ง แม้ว่ามันจะรู้ตัวดีว่าหากลงมือ ชีวิตของตนก็จะหาไม่ แต่เพื่อคำว่า 'มิตรภาพ' แค่นั้นชีวิตของมันก็ไม่จำเป็นว่าเป็นอันใด ยามนี้ขอทุกท่านจงอย่ารอช้า จะดีจะร้าย แต่เซียนกระบี่ออกกระบี่นั้นไม่ได้มีให้พบเห็นบ่อยๆ เร่งไปดูกันเถิด

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

โจวหมู่หนาน ชื่อจริงคือโจวกงหนาน เป็นนักเขียนในยุคหลังปี 90 ที่มีรูปแบบการเขียนอันแปลกใหม่และเฉียบคม วัยเยาว์เติบโตที่ริมฝั่งแม่น้ำ ซึ่งอุดมไปด้วยความเขียวชอุ่มและความอบอุ่นในเมืองเจียงหนานทางใต้ของจีน และใช้ชีวิตอยู่ในกรุงปักกิ่ง เขาหวังว่าจะพึ่งพางานเขียนในการดำรงชีวิตและปรารถนาว่าจะกลับไปยังทางใต้อันอบอุ่นอีกครั้ง

โจวหมู่หนานเซ็นสัญญาเป็นนักเขียนประจำเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie รูปแบบผลงานส่วนใหญ่เกี่ยวกับวัยรุ่น ยุทธภพ และสำนักวิชาใหม่ เคยเป็นโปรดิวเซอร์ละครโทรทัศน์ก่อนจะเปลี่ยนมาเขียนนิยาย ผลงานเรื่องแรกที่เขาเผยแพร่ผ่านเว็บไซต์ Bu Ke Neng De Shi Jie คือเรื่อง Shao Nian Ge Xing โดยเป็นนิยายที่มีสไตล์แปลกใหม่ เต็มไปด้วยเลือดอันร้อนรุ่มและกลิ่นอายของคนวัยเยาว์

ข้าลงเขามาแล้ว
และจะไม่กลับไปอีก

บทที่ 131

เรื่องยุทธภพ จบที่ยุทธภพ

ณ ดินเขาลัวเหลย รถม้าคันหนึ่งเคลื่อนจากไปอย่างเงียบเชียบ
สตรีอาภรณ์แดงยังคงอุ้มร่างกายกำยำสูงใหญ่ไว้ สายตาทอดมอง
รถม้าเคลื่อนตัวห่างออกไปอย่างเฉยเมย ส่วนสตรีงามอาภรณ์ม่วง
ขมวดคิ้วมุ่น ใบหน้าฉายรังสีอำมหิตเช่นฆ่า

"ซางหลี่ตายด้วยน้ำมือศิษย์สำนักเหลย คงไม่มีการแก้แค้นใด
ดีไปกว่าการฆ่าล้างสำนักเหลยกะมัง" สุ่มเสียงเย็นเยียบดังขึ้นเบื้องหลัง
พวกมัน ผู้นำสกุลใหญ่แห่งสำนักอันเหอสมชูดคลุมยาวสีดำ สวมใส่
หน้ากากเงินยืนอยู่ข้างหลัง มันเดินเข้ามาโอบไหล่พวกนางทั้งสอง

เรือนแก้วของซุหงชีมีน้ำตาไหลอาบลงมาในที่สุด หัวไหล่ของซุจื่ออี้
ก็เริ่มสั่นระริก

"มือสังหารไม่สมควรร้องไห้เพราะสหายตาย ซางหลี่ทั้งชีวิตฆ่าคน
มาแล้วหลายร้อยคน แต่ตนเองกลับตายเพียงครั้งเดียว คิดอย่างไรก็ถือว่า
ได้กำไร" ผู้นำสกุลใหญ่ตบปากพวกนางแผ่วเบา "ไม่ต้องร้อง ผิงซุซางหลี่
ไว้ที่นี้เถิด"

ทว่าซุหงชีกับซุจื่ออียังอดหลังรินน้ำตามิได้ ซุหงชีกล่าวเสียง

เจือสะอื้น "ข้าอยากพาชาวหลีกกลับสำนักอันเหอ"

"ที่ตีนเขาลัว่เลยมีธารอุ้เชิง (ไร้ชีวิต) อยู่สายหนึ่ง เจ้าโยนชาวหลีก
ไปในธารนั้น สายน้ำจะพามันกลับบ้านเอง ต่อให้ร่างกายกลับไปไม่ถึง
สำนักอันเหอ วิญญาณของมันก็ย่อมหาทางกลับบ้านได้" ผู้นำสกุลใหญ่
เอ่ยเสียงเคร่งขรึม

"แต่นี่พวกเรายอมต้องชำระ" ชูจื่อฮิ่ปาดน้ำตาพลางเอ่ยขึ้น
เสียงเหี้ยมเกรียม

"เช่นนั้นก็ดี ช่าล้างคฤหาสน์สกุลเลย ช่าล้างเมืองเสวียเยวีย
ฆ่าล้างเมืองเทียนฉี ช่าล้างทั่วทั้งได้หล้า ให้เหลือเพียงสกุลซุของพวกเรา
เกิด" ผู้นำสกุลใหญ่เก็บมือของตนกลับมาด้วยสายตาเย็นเยือก

ทู่ทงชีกับชูจื่อฮิ่หยุดร่ำไห้ ใบหน้าฉายแววอึ้งงันอยู่หลายส่วน

"พวกเจ้าคงรู้แล้วว่าข้าเป็นผู้นำสกุลใหญ่ แต่ที่จริงผู้นำสกุลใหญ่
ก็เคยเป็นลูกหลานของสามสกุลเช่นกัน ข้าแซ่ซู่ นามเดิมชาวเหอ เป็น
พี่ชายของชาวหลีก" ผู้นำสกุลใหญ่หมุนกายเดินลงเขาไป ทว่าสัมผัส
ยังคงไม่เผยอารมณ์สักเท่าใด "ดังนั้นความโกรธแค้นของข้าลึกกว่า
พวกเจ้ายิ่งนัก...ในเมื่อเป็นเช่นนั้น ก็ให้เพลิงโทสะของสำนักอันเหอลุกโชน
เผาผลาญทั่วทั้งเป่ยหลีกเกิด"

ในรตม์ที่เคลื่อนตัวออกมา เชี่ยวฉงนั่งอยู่ตรงข้ามเจียวจิงสยา
เสวียนถั่งอยู่ข้างๆ อย่างเงิบเงิบพลางยื่นมือออกนอกหน้าต่าง
พิราบสื่อสารตัวหนึ่งบินมาจากที่ไกล ร่อนตัวลงเกาะมือของมัน

"จิงสยา ครานี้เจ้าเสี่ยงอันตรายเกินไปแล้ว" เชี่ยวฉงเอ่ยปากในที่สุด
ทว่าน้ำเสียงยังคงเจือแววอ่อนโยน

"เสด็จพี่" เชี่ยวจิงสยาก้มหน้าไม่เอ่ยคำ "จิงสยาว่าตัวเอง เสด็จพี่
โปรดอภัย"

เซียวจงสายศิระชะ "ข้าไม่โทษเจ้า ข้ารู้ว่าเจ้าทำไปเพื่อช่วยให้ข้าขึ้นบัลลังก์ แต่ข้าหวังว่าวันที่ข้าขึ้นบัลลังก์เจ้าจะยืนอยู่ข้างกายข้า ถึงครานั้นข้าจะแต่งตั้งเจ้าเป็นมิงเทียนอ๋อง ทัวทั้งได้หล้าล้วนต้องแซ่ซ้องสรรเสริญนามของเจ้า เจ้าจะเป็นอ๋องผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดนับตั้งแต่สถาปนาแคว้นเป่ยหลีมา อยู่เทียบเทียมฟ้าเคียงบ่าเคียงไหล่ข้า"

เซียวจิงสยาเงยหน้าขึ้นมองเซียวจงด้วยดวงตาร้อนผ่าว ดวงตาของเซียวจงมีผ้าขาวผืนหนาผูกทับอยู่หนึ่งชั้น แต่ขั้วพิบริตานันมนับรู้ได้ว่าเสด็จพี่ของมันก็จ้องมองมาที่มันอย่างจริงจังเช่นกัน

"จิงสยาจะไม่ทำให้เสด็จพี่ผิดหวัง" เซียวจิงสยากล่าวเสียงหนักแน่น

เซียวจงเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "เดิมทีเราเป็นพี่น้องกัน จิงสยา เจ้าไม่ต้องจริงจังปานนี้"

เซียวจิงสยาเกาหัวแกรก "เสด็จพี่ มิใช่จิงสยาจริงจัง แต่เสด็จพี่ชอบพูดจาจริงจังต่างหาก"

เซียวจงแยมยิ้มและถามเสวียนถิงที่อยู่ข้างกายว่า "เสวียนถิงในจดหมายเขียนว่าอย่างไร" ยามนี้เสวียนถิงเพิ่งอ่านจดหมายฉบับนั้นเสร็จและเตรียมจะพับเก็บ ทว่าเซียวจงที่ تابอดกลับถามขึ้นในเวลานี้พอดี ประหนึ่งมองเห็นการเคลื่อนไหวของมันอย่างชัดเจนก็มีปาน

เสวียนถิงรีบกล่าวตอบ "ฝ่าบาทเสด็จเยือนแดนประจิมเสร็จสิ้นแล้ว กำลังเสด็จกลับ พวกเราต้องเร่งเดินทางกลับไปเทียนฉีให้ถึงก่อนฝ่าบาทขอรับ"

"ยามนี้ฝ่าบาทเสด็จเยือนแดนประจิม หลันเยวี่ไหวผู้สำเร็จราชการแทนปกครองแคว้น ทัวทั้งเทียนฉีนอกจากข้าที่แสวงป่วยไม่ออกจากตำหนักมาหลายวัน องค์ชายองค์อื่นก็มีการเคลื่อนไหวผิดปกติอันใดหรือไม่" เซียวจงเอ่ยถาม

"ไม่มีขอรับ องค์ชายองค์อื่นที่ควรเข้าประชุมราชสำนักก็เข้าประชุม

ตามปกติ ที่ควรรำสຸກก็รำสຸກตามปกติ ที่ควรไปล่าสัตว์ก็ไปล่าสัตว์ตามปกติ นอกเสียจากชื่ออ่องเซียววี่ที่แจ้งว่าป่วยไม่ออกจากตำหนักมาหนึ่งเดือนกว่าแล้วเช่นกัน" เสวียนถงกล่าวตอบ

"ชื่ออ่องเซียววี่ อ่องนักกวีรำสຸກผู้นั้นนะหรือ วันๆ เอาแต่สำมะเลเทเมา ข้าว่าคงป่วยจริงกระมัง" เซียวจิงสยาแค้นหัวเราะอย่างเหยียดหยาม

"จิงสยา อย่าดูถูกชื่ออ่อง" เซียวจงสายศิระะกล่าว

"เพราะเหตุใดหรือ ในบรรดาองค์ชายแม้ว่ามีแค่พวกท่านสองคนที่ถูกแต่งตั้งเป็นอ่อง แต่เสด็จพี่อาศัยความรู้ความสามารถของตนเอง แล้วเซียววี่ผู้นั้นอาศัยสิ่งใด หากมิใช่ว่ามารดาของมันเป็นพี่ปนัดดาของเสด็จพ่อละก็ แค่อสูรที่ไม่รู้จักหวนอนปลายเท้าคนหนึ่งกับอ่องนักกวีรำสຸກคนในเมืองเทียนฉีเคยเห็นพวกมันอยู่ในสายตาที่ใดกัน" เซียวจิงสยาพุ่งคิ้วกล่าว

"เรื่องบางเรื่องอย่าดูเพียงเปลือกนอก ชื่ออ่องเซียววี่เป็นศัตรูที่น่ากลัวยิ่ง" เซียวจงกล่าวเสียงเคร่งขรึม "มีอยู่ประโยคหนึ่งที่เจ้ากล่าวผิด องค์ชายที่ถูกแต่งตั้งเป็นอ่องมิใช่เพียงแค่เราสองคน เจ้าลืมคนผู้นั้นที่สำคัญที่สุดไปแล้วหรือ"

"หย่งอันอ่อง" ในใจของเซียวจิงสยากระตุก "แต่เราบอกศักดิ์ฐานะของมันแก่นักอันเหอไปแล้ว เสด็จพี่ ท่านว่าสำนักอันเหอจะสามັນหรือไม่ หรือว่าสำนักอันเหอยังมีแผนการอื่น"

"ไม่หรอก มันกับดรຸณน้อยสำนักเหลยผู้นั้นสังหารคนสกุลซุของสำนักอันเหอไปแล้ว ทั้งสองฝ่ายยอมผูกความแค้นต่อกัน สำนักอันเหอเป็นกลุ่มที่เห็นแก่ผลประโยชน์โดยแท้ แต่เรื่องบางเรื่องก็ไม่อาจประนีประนอมได้ อย่างไรก็ตามเรื่องเหล่านั้นก็เป็นกุญแจสำคัญในการก่อตั้งสำนักอันเหอขึ้นมา ผู้นำสกุลใหญ่เกิดจิตสังหารต่อพวกมัน เรื่องนี้

เข้ายืนยันได้" เชี่ยวฉงเคาะที่นั่งอย่างเบาเมื่อ

"ผู้นำสกุลใหญ่ บุรุษผู้นั้น..." เชี่ยวฉงสยาลงรู้สึกเอ็นวาทที่สันหลัง

"ช่างเป็นบุรุษที่น่าหวาดกลัว" เชี่ยวฉงทอดถอนใจ "ผูกพันมิตร์กับปีศาจร้ายเช่นนี้ ไม่รู้ว่าเป็นเรื่องโชคดีหรือโชคร้าย จริงสิ เสวียนถงทางอาจารย์ส่งข่าวมาบ้างหรือไม่"

"เดิมที่ผู้อาวุโสเขียนกระบี่พิโรธจะไปพบนายท่านผู้เฒ่าถึงที่สำนักถึงแต่สำนักถึงส่งข่าวมาว่าผู้อาวุโสเขียนกระบี่พิโรธไม่ได้ไปตามนัด จวบจนยามนี้ก็ยังไม่ทราบว่าจะไปที่ใด" เสวียนถงกล่าวตอบ

เชี่ยวฉงสายตาระออย่างจนปัญญา "อาจารย์มักทำอันใดตามใจตนเองเช่นนี้เสมอ ช่างเถิด หากอาจารย์ลงมือก็ย่อมไม่มีเรื่องผิดพลาดอย่างแน่นอน แต่ถึงแม้ไม่อยู่ สำนักถึงร่วมมือกับสำนักอื่นเหอ ทั้งยังจุโจมอย่างกะทันหันเช่นนี้ก็น่าจะไม่มีปัญหาอันใดมาก รอให้ศึกใหญ่บนเขาจบลง เมื่อเจ้าเมืองเสวียเยวี่ยกคนหนึ่งหายตัวไป คนหนึ่งตาย เหลือเพียงคนเดียว ตัวหมากเมืองอุซวงก็ควรเคลื่อนไหวได้แล้ว"

"พวกมันจะฆ่าเขียนกระบี่หิมะจันทราได้จริงหรือ" เชี่ยวฉงสยาล่อยถาม

"สามผู้เฒ่าของสำนักถึง ผู้นำสกุลของสำนักอื่นเหอสองคน รวมผู้นำสกุลใหญ่ที่เป็นเสมือนปีศาจร้ายผู้นั้นเข้าไป ต่อให้เป็นเขียนกระบี่หิมะจันทราก็ไม่มีโอกาสรอดแม้แต่น้อย นอกจากจะมีเทพเขียนลงมาช่วย" เชี่ยวฉงพรัมหายใจ ก่อนเอ่ยขึ้นอย่างเอาจริงเอาจัง "เสวียนถง ยามนี้พวกเรามุ่งหน้ากลับเมืองเทียนฉี! หือตะบิงอย่าได้หยุดพัก ต้องถึงก่อนฝ่าบาทเจ็ดวัน!"

"ด้วยเหตุอันใด" เชี่ยวฉงสยางุนง

"เจ้าอย่าคิดว่าตนล่วงรู้กำหนดการเดินทางของเสด็จพ่อ เสด็จพ่อเจ็บแหล่มกว่าที่เราคาดคิดมากนัก เสด็จพ่อจะต้องเสด็จมาถึงเทียนฉี

อย่างกะทันหันเป็นแน่ ไม่มีทางรอพวกเรา เสด็จพ่อย่อมต้องการมั่นใจว่า
แม้ตนเองจะไม่อยู่ในเทียนฉี่ แต่คูเมืองและแคว้นแห่งนี้ยังคงอยู่ในกำมือ!"
เสียงดงอ่อยเสียงกังวาน "กลับเทียนฉี่ ส่วนเรื่องของยุทธภพก็ยกให้ชาวยุทธ์
จัดการกันเองเถิด!"

บทที่ 132

เจ้ากระบี่สะท้านคุณหลุน

สายฝนที่โปรยปรายมาเนิ่นนานเริ่มซาลงในที่สุด ชูมู่อวีเงยหน้าขึ้นเล็กน้อยแล้วหมุนคันร่มในมือแผ่วเบาให้หยดน้ำที่อยู่บนนั้นร่วงหล่นสู่พื้นดิน

ติ๋ง ติ๋ง หยดน้ำตกกระทบกระเบื้องศิลาเขียว เกิดเป็นเสียงกังวานในชูมู่อวีลดร่มลงด้วยสีหน้าเรียบเฉย

เซี่ยซีเตาที่นั่งอยู่ในศาลาเอนด้วยรอยยิ้ม "เจอกับหลี่หานอินับว่าเคยร่วมรบเคียงบ่าเคียงไหล่กันมา บัดนี้ต้องเจออาวุธฆ่าฟันกัน แม้ว่า เป็นเจ้า แต่ก็คงรู้สึกไม่ดีเช่นกันกระมัง"

ชูมู่อวีไม่ตอบคำ เพียงมองไปทางเงาร่างสีขาวที่โผล่เข้ามาทุกที พลางพิมพ์ว่า "ดินแดนเสียงลมสะอื้นพัดโชยแห่งนี้สหายเก่าน้อยนิดที่ใดจะทอดมองส่งสหายหวนคืนได้แล้ว"

เซี่ยซีเตาหยิบไหสุราที่วางอยู่ข้างกายขึ้นมา กระดกดื่มหนึ่งคำ ก่อนราดสุราที่เหลือในไหใส่ตัวดาบ ร่ายกวีต่อเสียงแผ่วเบา "วันนี้ร่วมร่ำสุราเบญจมาศหอมรัญจวน วันพุ่มดวงจากดั่งไม้น้ำพรากรากล่องลอยไป"

สุราสาตรบนตัวดาบเกิดเป็นประกายระยับจับสายตาอยู่หลายส่วน

เซียซีเตากุมดาบเดินออกไปนอกศาลาอย่างแฉ่มช้า

"หวังว่ายามที่ข้าตาย จะได้ยอดาบยอดกระบี่เช่นนี้เคียงส่ง
เช่นกัน" เซียซีเตาเป็นผู้ชราคนหนึ่งแล้ว ทว่ามัดกล้ามเนื้อกำยำกับสายตา
หัยมเกรียมยามถือดาบคู่ นั้นยังคงเหมือนปีศาจน้อยที่อ่อนเยาว์ผู้หนึ่ง

บุตรสาวของหลี่ชินเยวี่ผู้สืบทอดสกุลสานเจี้ยนชินกับเหลยเมิ่งซา
หนึ่งในแปดเสาหลักของแคว้นเปยหลี่ เจ้าเมืองรองแห่งเมืองเสวียเยวี่
ซึ่งเป็นเมืองอันดับหนึ่งของยุทธภพ เซียนกระบี่หิมะจันทราที่ถูกจัดว่า
เป็นหนึ่งในเซียนกระบี่ผู้ยิ่งใหญ่ทั้งห้า แต่ละศักดิ์ฐานะล้วนกล่าวได้ว่า
เลิศล้ำ ทว่าในสายตาผู้นำสกุลเซียแห่งสำนักอันเหอ นางกลับเป็นคนที่
ตายไปแล้วคนหนึ่ง

"มู่อวี่ ครึ่งก่อนข้าหลีกทางให้คนหนุ่มเช่นพวกเจ้าลงมือก่อน แต่
ครั้งนี้ถึงคราวของข้าแล้ว!" เซียซีเตาเงื้อมดาบขึ้นโดยพลัน "ว่ากันว่า
เปยหลี่ใช้กระบี่ หนานเจวี่ใช้ดาบ ถึงเวลาให้ชาวโลกเห็นความโง่เขลา
ของพวกเขาแล้ว"

ทงมู่อวี่ไม่เอ่ยคำ เพียงถอยไปข้างหลังหนึ่งก้าว

เซียซีเตาก้าวไปข้างหน้าพลางควงดาบยาวในมือ เตรียมฟาดฟัน
ออกไป

ยามที่หลี่หานอีผู้สวมใส่อาภรณ์สีขาวเข้ามาใกล้พวกมันในระยะ
สามสิบจั้ง ในที่สุดกระบี่เดี่ยวหม่าปิงเหอที่ข้างเอวก็ถูกชักออกมา

"ในเมื่อสำนักอันเหอปีบบังคับเมืองเสวียเยวี่ถึงเพียงนี้ เช่นนั้น
ก็ไปตายเสียเถิด!"

หลี่หานอีเงื้อมกระบี่ขึ้น ปรารถนาเห็บหนาวแผ่ซ่านจากดวงหน้า

หนึ่งกระบี่สะท้านคุณหลุน!

ทั่วทั้งไหล่เขามีลมหนาวหวีดหวือคำรามแทบทันใด ศาลาพัก
หลังเล็กนั้นพลันมีเกล็ดน้ำแข็งเกาะกุม ขณะเดียวกันก็สั่นคลอนราวกับ

จะพังทลายลงมา

"ประเสริฐนักเถี่ยหม่าบิงเหอเล่มนี่!" เชี่ยซีเตาควงดาบยาวจู่โจม
เข้าใส่กระบี่ของหลี่หานอี่

เหตุที่เชี่ยซีเตามีนามว่า 'ซีเตา (เจ็ดดาบ)' ก็เพราะว่ายามสังหารคน
ใช้มากที่สุดเพียงเจ็ดกระบวนท่า หลังจบเจ็ดกระบวนท่า คนตรงหน้า
ก็จะกลายเป็นวิญญาณ

กระบวนท่าแรกของมันปะทะกับกระบี่ของหลี่หานอี่ ตัวดาบ
ลั่นสะท้าน หลี่หานอี่ถอยหลังสามก้าว มันถอยกรูดไปหกก้าว

มันวาดกระบวนท่าที่สอง ปราดดาบพลุ่งพล่านจู่โจมหลี่หานอี่
ถอยไปสามก้าว มันถีอดดาบยันตระหง่าน ไม่เคลื่อนไหวแม้เพียงก้าวเดียว

มันฟาดฟันดาบกระบวนท่าที่สาม พลังดาบแข็งแกร่งสุดประมาณ
หลี่หานอี่ก็ออกกระบี่เช่นกัน อาวุธพดุดังอาชาเหล็กย่ำกรายทุ้งราบ
รกร้าง ยามที่ดาบปะทะกระบี่ ศาลาพักข้างหลังพลันพังทลายลงมา
ในชั่วพริบตา

ซูมู่อี่เดินหลบไปอีกทางหนึ่งอย่างเงียบเชียบ เร็วนิ้วสัมผัสดำม่อม
แผ่วเบา มุ่นคิ้วมองการต่อสู้ของทั้งสองราวกับกำลังครุ่นคิดตรึกตรองสิ่งใด
อยู่

ในที่สุดเชี่ยซีเตาก็วาดกระบวนท่าที่สี่ กระบวนท่าที่ห้า และ
กระบวนท่าที่หก!

สามกระบวนท่าถูกร่ายออกมารวดเดียว อาวุธภาพประหนึ่ง
โค่นขุนเขาคว่ำมหานคร บีบให้หลี่หานอี่จนมุมได้ในพริบตา ทว่ามีเพียง
อัปจนหนทางเท่านั้นจึงจะทอดมองคุณหลุนได้! หลี่หานอี่เคยตัดสะบัน
ขึ้นเมฆที่ปกคลุมท้องฟ้าบนเขาคุณหลุนในกระบี่เดียว ทำให้ขุนเขาที่มีหิมะ
ปกคลุมมานานนับปีได้พานพบแสงตะวัน กระบี่ของนางจะแข็งแกร่งที่สุด
ในยามอัปจนหนทาง!

กระปี่เงือกขึ้นอีกครั้ง สะท้านคุณหลุน!

เสียงเคร่งดั่งขึ้น

เถี้ยหย่าปิงเหอปะทะเข้ากับดาบของเซี่ยซีเตา เซี่ยซีเตารู้สึกเหมือนตลอดทั้งร่างจมดิ่งอยู่ในความหนาวเหน็บจับปล้น ปราณเหน็บหนาว ชุมหนึ่งไหลวนผ่านตัวดาบมายังด้ามดาบ จากด้ามดาบพุ่งพล่านเข้าสู่ร่างกาย มันรู้สึกว่ามีมือทั้งมือชาเหน็บ จำต้องรั้งดาบกลับมาแล้วถอยถอยไป เกินกว่าสิบก้าว

มันใช้พละกำลังเหือกสุดท้ายจนหมดจึงค่อยแน่ใจได้ว่าดาบในมือไม่หลุดลอยออกไป ทว่าเซี่ยซีเตากลับหัวร่ออย่างสง่างาม "ข้าเหลือเพียงกระบวนท่าเดียว หากกระบวนทำนี้นี้จบลงแล้วเจ้ายังไม่ตาย ข้าก็จะเปลี่ยนชื่อเสีย"

"เจ้าไม่ต้องเปลี่ยนชื่อ" หลี่หานอีเอ่ยเสียงเย็น "เพราะวันนี้เจ้าก็จะตายแล้ว"

"หลี่หานอีเซียนกระบี่หิมะจันทรา เจ้าอดดีเกินไปแล้ว" เซี่ยซีเตายิ้มเย็น มือพลันสั่นสะท้าน ไร่ร้อนชุมหนึ่งพวยพุ่งออกมาจากฝ่ามือ มือของมันค่อยๆ พื้นคืนประสาทสัมผัสและกระชับดาบในมือแน่น "ข้ายังมีอีกหนึ่งกระบวนท่า กระบวนท่าสุดท้ายของข้านามว่าสังหารเทพ"

"ท่านอาเซี่ย" ชูมู่อวีพลันเดินขึ้นหน้า ก้าวนี้ของมันขวางทางหนีของหลี่หานอีไว้

เซี่ยซีเตาทอดถอนใจดังท่าดาบขึ้น "ไม่ได้ต่อสู้ให้สาแก่ใจเช่นนี้มานานมากแล้ว ทำให้นึกถึงยามเยาว์วัยขึ้นมา อยากดัดสินแพ้ชนะสักครา"

"มือสังหารไม่มีแพ้ชนะ มีแค่เป็นหรือตาย" ชูมู่อวีเอ่ยขึ้นแผ่วเบา

"ให้คนรุ่นหลังมาพูดถ้อยคำเช่นนี้ต่อหน้า นับว่าเสียหน้ายิ่ง" เซี่ยซีเตาปักดาบลงในพื้นดินเบื้องหน้าและหลับตารวบรวมพลังจิต นี่คือนพลังจิต

ประจำสกุลเสียที่ใช้ฝึกฝนวิชาหมัดและดาบ นามว่า 'พลังรวบรวม' ยามนี้มันเริ่มรวบรวมพลังปรารถนาที่ว่าง และเมื่อพริบตาที่ติดดาบออกจากพื้น

จะประจวบเหมาะพอดีสาธุจิตลงมา!

"ผีถือร่ม" หลี่หานอีทอดสายตามองชุมุ่่อวี่อย่างเย็นชา

ชุมุ่่อวี่ก้มศีรษะลง "เจ้าเมืองรอง"

"เจ้ายังคงเป็นเช่นเดิม ผู้อื่นมักบอกว่าข้าเป็นคนเลือดเย็น แต่เป็นเจ้าต่างหากกระมัง บางคราข้าก็สงสัยเหลือเกินว่าเกิดอันใดขึ้นกับเจ้า ไยเจ้าจึงเป็นคนไร้หัวใจถึงเพียงนี้เล่า" หลี่หานอีมองชุมุ่่อวี่พลางกล่าว

ชุมุ่่อวี่ก้มหน้ามองแอ่งน้ำใต้เท้า ก่อนส่ายศีรษะ "ความรู้สึกยามเคียดบ่าเคียดไหลในตอนนั้นข้ายอมจำได้ดี เพียงแต่ว่าเรื่องบางเรื่องข้ามิอาจตัดสินใจได้"

"หากกล่าวว่ายามนั้นสำนักอันเหอส่งคนมาร่วมมือกับยุทธภพในจหยวนเพื่อรับมือกับพรรคมารเป็นการตัดสินใจที่ถูกต้อง เช่นนั้นการตัดสินใจครั้งนี้ก็นับว่าโง่เขลาสิ้นดี" หลี่หานอีขมวดคิ้วมุ่น "ซูซางเหอเจ้านั้นต้องเสียสติไปแล้วเป็นแน่ ตอนที่ข้าพบมันครั้งแรก ข้าก็รู้สึกว้าว้าวถึงความทะเยอทะยานนั้นจะต้องทำลายตัวมันเอง"

เวลานี้เงาร่างสามร่างได้ร่อนตัวลงเบื้องหลังหลี่หานอี พวกมันโปกหน้าด้วยผ้าสีดำ นัยน์ตาฉายแววเหี้ยมเกรียมอยู่หลายส่วน

"สำนักอันเหอกับสำนักถั่ง การร่วมมือกันเช่นนี้ช่างหาได้ยากยิ่ง" หลี่หานอีแค้นยี้มเย็น

"เจ้ามองออกแล้วหรือ" ลุ่มเสียงแหบพร่าแก่ชราดังขึ้นเบื้องหลังมัน

"สามผู้เฒ่าแห่งสำนักถั่ง ถึงอื่น ถึงเสีย และถึงเยวี่แล้ว นอกจากนายท่านผู้เฒ่าถั่ง ผู้เฒ่าของสำนักถั่งที่เหลืออยู่เพียงสามคน วันนี้ล้วนมาตายที่นี้กันหมด ช่างน่าเสียดายยิ่งนัก" หลี่หานอีทอดถอนใจแผ่วเบา

ผู้เฒ่าสามคนนั้นปลดผ้าปิดหน้าลง เผยให้เห็นเรือนผมสีดำดอกเลา ผู้เฒ่าถึงอินที่เป็นหัวหน้ายิ้มเย็นพลางเอ่ย "หลี่หานอี่ ถ้อยคำนี้ของเจ้า ช่างโอหังยิ่งนัก"

"โอหังอย่างนั้นหรือ" หลี่หานอี่ยิ้มรอยยิ้มพลางยกกระบี่ขึ้น เอ่ยด้วยเสียงดังกังวาน "ก็แค่ผู้นำสกุลของสำนักอันเหอสองคนกับ สามผู้เฒ่าแห่งสำนักถึง...ฆ่าทั้งเสียก็สิ้นเรื่อง!"

บทที่ 133

กระบี่แห่งเซียนกระบี่มาจากฟากฟ้า

ในบรรดาเซียนกระบี่ทั้งหลาย เซียนกระบี่เดียวดายนับว่าลึกลับที่สุด กระบี่คู่กายของมันมีนามว่า 'จิวเกอ (เก้าคีตา)' แต่เพราะกระบี่เล่มนี้ไม่เคยออกจากฝัก จึงไม่ถูกจัดให้อยู่ในสิบกระบี่ชื่อดังในใต้หล้า

เซียนกระบี่ปราชญ์สง่างามที่สุด กระบี่คู่กายมันมีนามว่า 'วันเจียยงซู (หมื่นม้วนตำรา)' ซึ่งมันเป็นผู้ตั้งชื่อเอง กระบี่ก็ไม่ทราบชื่อมาจากที่ใด ย่อมไม่เคยมีชื่อเสียงอยู่ในสิบกระบี่ชื่อดังในใต้หล้า

เซียนกระบี่พรตคู่ควรกับคำว่า 'เซียน' เป็นที่สุด มันฝึกวิถีพรตอยู่บนเขาชิงเฉิงมานานถึงสามสิบปี ถือกระบี่นามว่า 'ชิงเซียว' นับเป็นอันดับหกในกระบี่ชื่อดังในใต้หล้า กอปรซึ่งมรรคาอันเป็นพื้นฐานแห่งลัทธิเต๋า จึงเป็นกระบี่อันดับหนึ่งของมรรคาพรต

เซียนกระบี่พิโรธแข็งแกร่งที่สุด กระบี่คู่กายย่อมเป็นกระบี่แห่งราชัน 'พั่วจวิน' จัดอยู่ในอันดับห้าของกระบี่ชื่อดังในใต้หล้า

ขณะที่กระบี่ของหลี่หานอี้คือกระบี่คู่กายของเซียนกระบี่คุณหลุน เมื่อหนึ่งร้อยปีก่อน...เถี่ยหม่าปิงเหอ จัดอยู่ในอันดับสามของกระบี่ชื่อดังในใต้หล้า ร้อยปีก่อนในใต้หล้ามีเซียนกระบี่คุณหลุนเพียงหนึ่งเดียว สุดท้าย

ว่ากันว่ามันชีวิหคัยกษหายากจากเขาคุนหลุนขึ้นฟ้าไปแล้ว แต่อย่างไร นี่ก็เป็นแค่ตำนานเล่าขาน ไม่มีผู้ใดเห็นภาพเหตุการณ์นั้นด้วยสองตาลึ่งที่หลงเหลือไว้มีเพียงกระบี่คู่กายของเซียนกระบี่ในตำนาน ซึ่งถูกผนึกอยู่กลางค่ายกลกระบี่ของมัน และเป็นหลี่หานอีที่ทะลวงค่ายกลกระบี่แห่งยุคตัดสะบัดขุนเขาหิมะที่ถูกแช่แข็งมานานับร้อยปีแล้วเอากระบี่เล่มนั้นไปหากกล่าวถึงกระบี่คู่กายเพียงอย่างเดียว หลี่หานอีก็ถือเป็นอันดับหนึ่งในบรรดาเซียนกระบี่ผู้ยิ่งใหญ่ทั้งห้า

ขณะที่ในบรรดาเซียนกระบี่ทั้งห้านี้ เซียนกระบี่เดียวดายไม่เคยออกจากมู่เหลียงเมืองเดียวดายแม้เพียงครั้งก้าว เซียนกระบี่พรตไม่ลงเขาชิงเจิงมาตลอดสามสิบปี เซียนกระบี่ปราศรัยเฝ้ากายอยู่ในห่มู่ผู้คน ลึกลับยากยิ่งจะคาดเดา ส่วนเซียนกระบี่พิโรธก็มีอีกชื่อว่า 'เซียนกระบี่มาร' ในสายตาชาวโลกมันเหมือนมารร้ายมากกว่าเซียนกระบี่มีเพียงกระบี่ของหลี่หานอีเซียนกระบี่หิมะจันทราที่ชาวโลกพบเห็นได้บ่อยครั้งที่สุด ทว่าจากที่พวกมันพบเห็นมา กระบี่ของหลี่หานอีไม่เคยพ่ายแพ้

"เคลื่อนกระบี่!" หลี่หานอีตวาดกร้าว เถี่ยหม่าปิงเหอพุ่งขึ้นฟ้าโดยพลัน นางทะยานร่างตามขึ้นไปคว้าด้ามกระบี่ไว้ และฟาดฟันใส่ผู้เฒ่าทั้งสามของสำนักถึง

แต่ไหนแต่ไรคนของสำนักถึงไม่ชำนาญการสู้รบระยะใกล้ พวกมันจึงถอยกรูดไป ทว่าปราณกระบี่ดุคันที่โถมเข้ามาจากเบื้องบนทำให้พวกมันอับจนหนทาง ทว่าโชคดีที่กระบี่เล่มหนึ่งพุ่งขึ้นไปกำบังพวกมันไว้

หรือต้องกล่าวว่าเป็นร่มคันหนึ่งกับคนผู้หนึ่ง

ร่มกระดาดขนน้ำมันคันนั้นปะทะกับกระบี่เถี่ยหม่าปิงเหอ ตัวร่วมแตกกระจายในพริบตา ร่มกระดาดขนน้ำมันทั้งคันขาดกระจุยปานดอกไม้แย้มบาน คมกระบี่บางลิบเจ็ดเล่มพุ่งสวนออกไปเป็นภาพงดงามทว่า

อันตราย

"ค่ายกกระปิ่สิบแปดเล่มอย่างนั้นรี" หลี่หานอีแค้นหัวร่อ ก่อนฟาดฟันกระปิ่ออกไปอีก

หมู่อู่วี่ที่อยู่กลางอากาศขมวดคิ้วมุ่น มือซ้ายกระตุกโดยพลัน คมกระปิ่บางสิบเจ็ดเล่มที่พุ่งออกไปเมื่อครู่กลับมายุ่เบื้องหน้ามัน ในชั่วพริบตาและเรียงซ้อนเป็นเกราะกำบังด้านรับกระปิ่ของหลี่หานอีไว้ได้ กระนั้นหมู่อู่วี่ก็ถูกโจมตีจนร่วงลงมา มันพลิกกายลงบนพื้นเย็นชื้นอย่างมั่นคง มือของมันจับด้ามกระปิ่บางฉางหงที่เดิมเป็นด้ามจับร่วม คมกระปิ่บางอีกสิบเจ็ดเล่มสาดเทลงมา บังลงบนพื้นดินรอบกายมัน

ผู้เฒ่าทั้งสามของสำนักถึงแยกย้ายกันไปโดยพลัน ในมือเคลื่อนไหวเล็กน้อยอย่างพร้อมเพรียง

เทียบพญายม เข็มเครามังกร น้ำตาพัคตร์ชาด

อาวุธลับระดับสุดยอดของสำนักถึงทั้งสามชิ้นพุ่งเข้าใส่หลี่หานอี

"ลมอุดรม้วนผืนดินบ้านหญ้าขาว เวหาสแดนเหนือเดือนแปด หิมะโปรย" หลี่หานอีกระโดดเบาๆ ผ้าปิดหน้าพลั่วไหว เผยดวงหน้างดงามเลิกล้ำให้เห็นอย่างเลื่อนราง "กระปิ่นี้นามว่า 'หิมะโปรยเดือนแปด' กระปิ่ที่เหินหนาวที่สุดในไต้หวัน ข้าเป็นผู้สร้างขึ้นเอง"

หนึ่งกระปิ่วาดออกไป ลมหิมะโบกพัดราวกับโลกนี้จมดิ่งอยู่ท่ามกลางความหนาวเหน็บเยือกแข็ง อาวุธลับทั้งสามชิ้นที่พุ่งมาอย่างรวดเร็วค่อยๆ ลดความเร็วลงภายใต้ไอเหน็บหนาวนี้ ทำยที่สุดก็ถูกแช่แข็งอยู่กลางอากาศ หลี่หานอีวาดกระปิ่ในมือแผ่วเบา ปิดพวกมันร่วงสู่พื้น

"นี่...นี่เป็นไปได้อย่างไร" ผู้อาวุโสสำนักถึงเบิกตากว้างอย่างตกตะลึง "ไต้หวันนี้มีวิชากระปิ่เช่นนี้ด้วยหรือ"

"นี่คือกระปิ่แห่งเซียนกระปิ่ จุตกลงมาจากฟากฟ้า" หลี่หานอี

วาดกระบี่แผ้วเบา ไอ่เหน็บหนาวแผ้วรอบกายเย็นยะเยือก สง่างาม
เหลือคณา

หมู่อิวี่ใช้มือซ้ายควบคุมคมกระบี่บางสิบเจ็ดเล่มพุ่งเข้าใส่หลี่หานอี่ ส่วนตัวมันเองก็พุ่งตามขึ้นไป คมกระบี่บางทั้งสิบเจ็ดเล่มรวดเร็วดุฉิน ยามประดังเข้าใส่ราวพริ้วนย้าสนรยา ฉางหงกระบี่บาง ยามพิฆาต ใ้หนึ่งการโจมตีพราภหนึ่งวิญญาน นี่คือกระบี่ของหมู่อิวี่ที่มีได้ เปลี่ยนสีฟ้าดินเหมือนอย่างกระบี่ของหลี่หานอี่ แต่ก็ยังคงดงาม เป็น ความดงามของศาสตร์สังหารอันวิจิตรประณีตประการหนึ่ง!

หลี่หานอิฟลันหมุนกาย ยกกระเบื้องขึ้นสูงลิ่ว อารมณ์ชาวปลิวไสว
 ปานเทพเซียนลงมายังโลกมนุษย์ ทว่าจากนัยน์ตาที่มีเกล็ดหิมะลอยล่อง
 เมื่อครั้นนี้ สายตาของหลี่หานอีกครั้งนี้คล้ายว่าเปล่งประกายแสงอันระอุ

"ดูจลมวสันต์คำคั้นนั้นพัดผ่าน ดังดอกกล้วยบานสะพรั่งนับพันหมื่น"
มูมปากของหลีนานอียกขึ้นเล็กน้อยภายใต้ผ้าปิดหน้าสีเทาที่ปลิวไสว
สายตาของนางอ่อนโยน น้ำเสียงก็นุ่มนวลอย่างยากยิ่งจะพบพาน
"กระบี่นี้นามว่า 'ลมวสันต์มา' กระบี่ที่อบอุ่นที่สุดในใต้หล้าซึ่งคนผู้นั้น
เป็นผู้สร้าง"

"ยอดกระบี่ ช่างเป็นกระบี่จากฟากฟ้าโดยแท้" ซุนวูวิ่งกตติระ ทว่า
กระบี่ในมือยังไม่หยุด

อาวุธของมันเป็นแค่คมกระบี่ของสามัญชน แต่กลับต้องมาต่อกรกับ
กระบี่ของเทพเซียน

เสียดายที่แต่กระป๋องของสามัญชนมีเพียงจิตสังหาร ทว่ากระป๋อง
เทพเซียนกลับมากลั่นด้วยความรู้ลึก

คมกระบี่ปะทะกัน คมกระบี่บางสืบเจ็ดเล่มของชูม่อวีถูก
 ถูย่นฆ่าปึงเหยงของหลี่หานอีพาดฟันกระจายออกไป เหลือเพียงหนึ่งเล่ม
 ในมือคอยตันรับ มันสะบัดมือซ้ายด้วยสีหน้าเรียบเฉย คมกระบี่บาง

สิบเจ็ดเล่มที่กระเด็นไปพลันลอยคว้างรอบตัวและจู่โจมเข้าใส่ทั้งสอง
แทบทันใด

จู่โจมด้วยกำลังที่หมายจะพินาศไปด้วยกัน

"ข้ายังไม่ได้พบมันอีกครั้ง ข้ายังตายไม่ได้!" หลี่หานอิตวาด
เสียงกร้าวและรั้งกระบี่กลับมาโดยพลัน เพ้าข้างหนึ่งเตะสกัดคมกระบี่บาง
สิบเจ็ดเล่มของซู่มู่อวี่

ซู่มู่อวี่สะบัดมือข้างซ้ายอีกครั้ง คมกระบี่บางสิบเจ็ดเล่มที่หมายโจมตี
คนทั้งคู่พลันเปลี่ยนทิศทางพุ่งผ่านข้างกายไป มันหมุนกายกลางอากาศ
ใช้เพ้าข้างหนึ่งเตะกระบี่เล่มหนึ่งในนั้นไปทางหลี่หานอี่

หลี่หานอี่กำลังคิดจะเบี่ยงกายหลบ แต่กลับค้นพบว่ามืออาวุธลับ
สามชิ้นจู่โจมเข้ามา

ความนี้เป็นอาวุธลับที่เหมือนกันสามชิ้น ยอดอาวุธลับของสำนักถึง...
บัวพุทธพิโรธ ปทุมมาซ้อนกลีบ หนึ่งบุปผาแยกตัวเป็นยี่สิบเอ็ดกลีบ
บัวพุทธพิโรธสามดอก รวมแล้วเป็นหกสิบสามกลีบ พุ่งจู่โจมใส่หลี่หานอี่
ในคราเดียว

มืดฟ้ามัวดิน มีอาจหลีกหนีได้

ในที่สุดเซี่ยซีเตาก็ลืมหินขึ้น นัยน์ตาของมันทอแสงสว่าง มัน
คว้าดาบยาวที่ปักอยู่ตรงหน้าและทะยานร่างไปยังเบื้องหลังหลี่หานอี่

"ของเจ้าเป็นกระบี่แห่งเซียนกระบี่ที่มาจากปากฟ้า ส่วนของข้า...
เป็นดาบสังหารเทพพอดี!" เซี่ยซีเตาเงื้อมดาบยาวขึ้นฟาดฟันออกไป พลั้ง
ของดาบนี้เหนือกว่าหกดาบที่ใช้ก่อนหน้านั้นเสียอีก นามว่า 'สังหารเทพ'
มิใช่คำคุยโวโอ้อวด ดาบนี้ของเซี่ยซีเตากล่าวได้ว่าเลิศล้ำที่สุดเช่นกัน!

กระบี่พิฆาตของซู่มู่อวี่ บัวพุทธพิโรธของสามผู้เฒ่าสำนักถึง
กอบกู้กับดาบสังหารเทพของเซี่ยซีเตา! นี่นับว่าเป็นค่ายกลตาย ค่ายกล
ที่ตายจนไม่อาจตายได้มากกว่านี้แล้ว!

หากว่าคนที่พวกมันต้องการฆ่ามิใช่หลี่หานอ
หลี่หานอียังคงเป็นหลี่หานออยู่วันยังค่ำ...เซียนกระบี่ผู้มีเคยลิ้มรส
ความพ่ายแพ้!

เขตแดนกระบี่ขุนเขาธรรมาของหลี่หานอมีสามชั้น ชั้นแรก
พบขุนเขาคือขุนเขา พบธรรมาคือธรรมา ชั้นที่สองพบขุนเขามีใช้ขุนเขา
พบธรรามีใช้ธรรมา ชั้นที่สามพบขุนเขายังเป็นขุนเขา พบธรรมายังเป็นธรรมา
หลี่หานอฝึกกระบี่อยู่บนยอดเขาซึ่งชันมานานปี เข้าสู่ชั้นที่สามของ
เขตแดนกระบี่ขุนเขาธรรมาตั้งนานแล้ว ทว่าเหนือชั้นที่สามขึ้นไปนั้น
ยังคงมีกระบี่เทวมรรคา

เข้าถึงชั้นนั้นเมื่อใดก็จะเข้าสู่เขตแดนไร้ลับจิตพเนจรได้

หลี่หานอพลิกหลังตกลง พิมพ์กับตนเองเสียงเบา

"ขอให้ข้าหวนนึกถึงดอกท้อในยามนั้น"

บทที่ 134

หนึ่งกระบี่เกาหลาว

ดอกท้อยามนั้นกำลังดี เด็กสาวถือกระบี่ยืนอยู่บนสันกำแพง
เมื่อแรกพบเด็กหนุ่ม เด็กสาวมุ่งแต่จะประลองกระบี่ เด็กหนุ่มมุ่งแต่
จะกินผลท้อฤดูกาลต่อไป

การพานพบมักจะเกิดขึ้นโดยไม่ทันตั้งตัวเช่นนี้
ว่าการพานพบอีกครั้งกลับมีอาจคาดการณืเช่นนั้น
ข้าไม่เคยลืมเจ้า ข้าจำกระบี่ของเจ้ากับความอ่อนโยนอบอุ่น
ที่เร่งให้ดอกท้อบานสะพรั่งในเหมันตฤดูได้

ให้ข้าหวนนึกถึงกระบี่ของเจ้าเถิด
ข้าชื่อหลี่หานอี ข้าถือกระบี่เดี่ยวหม่าปิงเหอ วิชากระบี่ที่ข้าฝึกนามว่า
'ยั้งนที' ทว่านับตั้งแต่ที่พานพบเจ้า ข้าก็ไม่อาจสงบจิตใจดังสายน้ำ
ที่หยุดนิ่งได้อีกเลย ในเมื่อฝึกกระบี่เทวมรรคาที่จิตใจสงบนิ่งดังหยุดยั้ง
สายน้ำไม่สำเร็จ เช่นนั้นข้าก็ไม่รู้ว่ากระบี่มีมากอารมณ์ของข้านี้...จะเข้าสู่
เขตแดนไร้ลัทธิจิตพเนจรได้หรือไม่

"นี่..." เชี่ยซีเตาเบิกตาโพลง

ดาบของมัน อาวุธลับของสามผู้เฒ่าสำนักถัง และคมกระบี่บินของ

หมู่อวีฬันถูกทำให้ช้าลงหลายร้อยเท่าจนมันมองเห็นฝุ่นธุลีที่ฟุ้งกระจายขึ้น และร่วงหล่นลงอย่างแหล่ซ้ออยู่รอบตัวดาบ มีเพียงกระบี่ของหลี่หานอีที่ยังคงดุดันและรวดเร็ว มันนึกถึงเขตแดนตามตำนานเล่าขานขึ้นมาได้ เขตแดนเร้นลับจิตพเนจรที่อยู่เหนือเขตแดนฟ้าไร้พันธนาการที่ซึ่งใกล้เคียงกับเทพเซียน

ในได้หล้ามีคนไปถึงเขตแดนนี้จริงหรือ! เชียซีเตามองเห็นแสงกระบี่ของหลี่หานอีพวยพุ่งเข้ามา มันพลันแ่ยมั้ม ชีวิตนี้ของมันฆ่าคนมานับไม่ถ้วน ผ่านภยันตรายมาเหลือคณานับ ทว่ากลับเป็นครั้งแรกที่รับรู้กลิ่นรสแห่งความตายอย่างชัดเจนเช่นนี้

ก่อนตายมียอดกระบี่เช่นนี้เคียงส่ง ข้าก็ไม่เสียตายชีวิตแล้ว

หลี่หานอีรู้สึกว่ชั่วพริบตาที่ออกกระบี่ จิตใจของตนราวกับลอยละล่องออกไปชั่วขณะ เหมือนตนเองล่องลอยอยู่ระหว่างฟ้าดิน นางก้มหน้าทอดตามองจากบนท้องฟ้า พบเห็นพวกเหลยอู่เจียกำลังห้อมล้อมเร่งเดินทาง พบเห็นชื่อคงฉางเฟิงในชุดสีดำถือทวนยืนอยู่บนกำแพงเมือง เสวี่ยเยวี่ กระดกดื่มสุราหันมองไปยังทิศใต้ พบเห็นเมืองเทียนฉี่คล้ายจะมีแสงรุ่งวูบผ่านไปทางทักษิณ พบเห็นคนผู้หนึ่งสวมอาภรณ์สีม่วงตลอดทั้งร่าง เห็นทะยานมายังแดนใต้ พันทัพหมื่นอาซาก็มีอาจด้านทาน!

"นี่หรือเขตแดนเร้นลับจิตพเนจร หรือว่าข้าตายไปแล้ว" ยามนี้หลี่หานอีได้สติคืนมา นางพลันกระอักเลือดคำโต กระบี่ในมือสั่นเทา

ทุกสิ่งทุกอย่างคืนสู่สภาวะปกติในชั่วพริบตา!

เชียซีเตาปลาลบปลั้มยินดียิ่ง มันฟาดฟันดาบยาวแ่กกกลางกระหม่อมของหลี่หานอี

หลี่หานอีวาดกระบี่สุดท้ายออกไปด้วยแรงทั้งหมดที่มี!

หนึ่งกระบี่ร้ายรำ!

นางหมุนกายอยู่ที่เดิม กระบี่ร้ายรำ ไอน้ำค้างแข็งแผ่ซ่าน เคลือบแ่่ง

แสงรุ่งไหลริน ฟาดฟันคมกระบี่บินและกลีบดอกบัวหกลีบสามกลีบ
จนพันทาง สุดท้ายก็เผชิญหน้ารับดาบยาวที่ฟาดฟันเข้ามา!

ดาบปะทะกระบี่!

เซี่ยซีเตาตวาดกร้าว "นี่เป็นดาบที่เจ็ดของข้า!"

"ประเสริฐ!" หลี่หานอีรับคำเสียงดัง

เงาร่างทั้งสองตัดสลับกัน

แสงประกายระยิบส่ายหนึ่งวูบวับผ่านท้องฟ้า

หลี่หานอีร้อนตัวลงสู่พื้น ปักกระบี่ไว้ที่เบื้องหน้า "เซี่ยซีเตาสกุลเซี่ย
นับเป็นยอดดาบเล่มหนึ่ง"

เซี่ยซีเตาก็ร้อนตัวลงสิ้นเช่นเดียวกัน มันยกมือที่กุมดาบขึ้น ทว่า
ในมือของมันกลับมีเพียงด้ามดาบ มันยั้มบาง ทันใดนั้นตัวดาบก็ร่วงหล่นลง
ปักลงในพื้นดินเบื้องหน้า "ยอดไม่เท่าคน" เซี่ยซีเตาหันหลังพลางส่ายศีรษะ
ให้หลี่หานอี

"กระบี่เมื่อครู่นี้ช่างน่าอัศจรรย์ แต่น่าเสียดายยิ่งนัก เจ้าข้าไป อีกแค่
ก้าวเดียวก็จะเข้าสู่เขตแดนเร้นลับจิตพเนจรได้แล้ว ผู้คนต่างกล่าวว่า
ยอดคนอันดับหนึ่งในใต้หล้ามิใช่ไปหลี่ตงจวินก็เป็นลั่วชิงหยาง คิดไม่ถึงว่า
เซี่ยนกระบี่หิมะจันทราผู้เผชิญหน้ากับความตายจะมาถึงขั้นนี้ได้ด้วย
กระบี่เดียว" เสี่ยงอันเหี้ยมเกรียมพลันดังขึ้น

หลี่หานอีเหลียวมองและพบเห็นชายหนุ่มในชุดคลุมสีดำปรากฏกาย
อยู่ตรงนั้น นางมุ่นคิ้วเอ่ยขึ้นว่า "ซูซางเหอ!"

"หลี่หานอี!" ซูซางเหอผู้นำสกุลใหญ่แห่งสำนักอันเหอยกยี้มมปาก
เล็กน้อย "ไม่ได้พบกันนานแล้ว"

"ใช่ ไม่ได้พบกันนานแล้ว" หลี่หานอีทอดมองชายหนุ่มตรงหน้าด้วย
สายตาเยียบเย็น

"เห็นที่เจ้าก็ยังไม่ชอบข้าเหมือนเดิม" ซูซางเหอเดินเข้ามาที่ละก้าว

"แต่บังเอิญยิ่งนัก ข้าก็เช่นกัน ดังนั้นข้ามาฆ่าเจ้าแล้ว"

หลี่หานอี่พลันหัวร่อ "เจ้ายังเป็นเหมือนเคย ปราบกฏตัวในเวลาที่เหมาะสมที่สุด"

ซูซางเหอแยมั้ม "ใช่ หาไม่แล้วด้วยความสามารถเท่านี้ของข้า จะขึ้นมาเป็นผู้นำสกุลใหญ่ได้อย่างไร"

"เจ้าคงคิดว่าข้าหมดเรี่ยวแรงแล้ว แต่เจ้าเชื่อหรือไม่ว่าข้ายังมีแรง อีกหนึ่งกระบี่ หลังจบกระบี่นี้ข้าจะตาย แต่เจ้าก็ไม่รอดเช่นกัน" หลี่หานอี่กล่าวเสียงเนิบ

ซูซางเหออย่างกรายเข้ามาโดยพลัน ชูดคูลมส์ดำปลิวไลว มันตวาดกร้าว "เช่นนั้นก็ลองดูสักครา!" มันชดัฝ่ามือใส่หลี่หานอี่!

"เคล็อนกระบี่!" หลี่หานอี่ตวาดเสียงกร้าว

อารมณ์สีชาวยุ่ยยมเป็นสีแดงในพริบตา รอยแผลที่บาดเจ็บจากการโรมรันต่อตีมาตลอดหลายวันพลันปริแตก เลือดสีแดงสดพุ่งกระชูดออกมา กระบี่เถี่ยหม่าปิงเหอที่เดิมขาวนวลดุจหยกงามตลอดทั้งเล่มก็พลันถูกยุ่ยไปด้วยสีแดงฉาน ฉาบยุ่ยด้วยพลังอันน่าประหวั่นพร่นพริ้งขุมหนึ่ง มันหมุนวนอยู่เบื้องหน้าหลี่หานอี่ หลี่หานอี่จับมันไว้แล้วแทงออกไป

ซูซางเหอฟาดหนึ่งฝ่ามือออกไป กระบี่ของหลี่หานอี่เชื่องช้าลงแทบทันใด!

อีกหนึ่งฝ่ามือ หลี่หานอี่ถือกระบี่ถอยกรูดไป มือคู้้นั้นสั่นเทิ้มไม่หยุดยั้ง!

อีกหนึ่งฝ่ามือ ร่างของหลี่หานอี่ถูกโจมตีกระเด็นออกไป กระบี่เถี่ยหม่าปิงเหอหลุดออกจากมือ กระเด็นไปพร้อมกับร่างของนาง

"ให้เป็นเช่นนั้นแล้วกัน" หลี่หานอี่ทอดถอนใจแผ่วเบา ก่อนหลับตาลง

"ตายเสียเถิด!" ซูซางเหอยกฝ่ามือขึ้นพร้อมตวาดกร้าว

"หยุด!" มีเสียงหนึ่งดังขึ้นจากที่ไกลออกไปสามหลี่

"หยุด!" เสียงนั้นคล้ายจะอยู่ในระยะร้อยจั้ง

"หยุด!" เมื่อเสียงครั้งที่สามดังขึ้น เห็นได้ชัดว่าอยู่ใกล้เพียงเอื้อมมือ

ซูซางเหอตะลิ่งจัน กระป๋ป๋ไม้สีแดงเล่มหนึ่งแหวกฝ่าอากาศเข้ามา รอบกระป๋ป๋ไม้ นั้นมีดอกท้อปลิวว่อน งดงามมีอาจจำแนก ทว่าขณะเดียวกัน ก็ให้ยมเกรียมจนน่าเกรงขามสะพรั่งกล้ว

พลังกระป๋ป๋นั้นอยู่เหนือหนึ่งกระป๋ป๋ร้ายรำกระบวนท่าสุดท้ายของ หลี่หานอีจนแทบจะเทียบเคียงเทวมรรคา! ได้หลั้านี้ยังมีผู้ใดออกกระป๋ป๋ เช่นนี้ได้อีก เบื้องหลังกระป๋ป๋ไม้เป็นชุดพรตสีม่วงปลิวไสว ซูซางเหอ สบสายตากับคนผู้นั้น คนผู้นั้นมองมันด้วยสายตาสงบนิ่ง ทว่าในส่วนลึก ของสายตานั้นเห็นได้ชัดว่ามีเกลียวคลื่นโหมซัดสาดอยู่

"ผู้นำสกุลใหญ่!" ซูมู่อวี่ผู้ไม่ยี่หระต่อสิ่งใดเสมอมาโพล่งร้องลั่น

ซูซางเหอไม่ลังเลแม้แต่น้อย มันเก็บฝ่ามือกลับแล้วหลีกถอย โดยพลัน! ต่อให้จิตสังหารของมันแกร่งกล้าเพียงใดก็มีกลิ่นฉั้ฉั้ ความแหลมคมของกระป๋ป๋นั้น

คนผู้นั้นเห็นซูซางเหอถอยไปแล้วก็ไม่คิดตามโจมตี เพียงเก็บ กระป๋ป๋ไม้ท้อแล้วหมุนกายกระโดดไปข้างหน้า กอดรับหลี่หานอีที่กำลังจะ ล้มลงพื้นเอาไว้อย่างเบามือ กระป๋ป๋เถี่ยหม่าปิงเหอหล่นมาปักลงข้างกาย ของพวกมัน ดอกท้อปลิวว่อนรอบกายประหนึ่งหอบเอาอากาศแสนอบอุ่น ในเดือนสี่ ยามที่สรรพสิ่งล้วนงดงามที่สุดมาด้วย

ยามนี้ผ้าปิดหน้าสีเทาเลื่อนหลุดลงอีกครั้ง เผยให้เห็นดวงหน้า งามเลิศล้ำ

ทุกสิ่งราวกับถูกกำหนดไว้แล้ว ดอกท้อที่ปลิวว่อน ผ้าปิดหน้า ที่เลื่อนหลุด การพานพบกันอีกครั้งของคนทั้งสอง

ชายหนุ่มรูปงามผู้สวมชุดนักพรตสีม่วงยื่นมือไปเช็ดรอยเลือด

ตรงมุมปากของหลี่หานอี สัมผัสเสียงอบอุ่นอ่อนโยน "เทพธิดาน้อย ข้า
คิดถึงเจ้าเหลือเกิน ข้าคิดมาโดยตลอดว่าการพบกันอีกครั้งของพวกเรา
จะเป็นเช่นไร

ข้ามาจากเขาชิงเฉิง ระหว่างทางพบป่าท้อผืนหนึ่ง ข้าคิดว่า
การพบกันอีกครั้งของเราควรมีดอกท้อ จึงได้นำกลีบดอกท้อทั้งป่า
มาด้วย

เจ้าพึงใจหรือไม่ ไม่พึงใจก็ช่วยไม่ได้

ข้าลงเขามาแล้ว และจะไม่กลับไปอีก

เทพธิดาน้อย เราไปกันเถิด"

บทที่ 135

เชียนกระบี่พิโรธ

หลี่หานอีทอดมองคนตรงหน้าอย่างตกตะลึง ยามนั้นยังเป็นเด็กหนุ่มที่นั่งรอกินผลท้ออย่างตั้งใจอยู่ใต้ต้นท้อ บัดนี้กลับกลายเป็นชายหนุ่มรูปงามไว้เคราบาง สิ่งเดียวที่ไม่เปลี่ยนคือดวงตาใสบริสุทธิ์ดุจผิวทะเลสาบคู่ นั้นกับเสียงอันอ่อนโยนที่เอ่ยว่า 'เทพิดาน้อย'

"ไม่น้อยแล้ว" ใบหน้าของหลี่หานอีแดงเรื่อ พุดจบนางก็ตะลึงงันได้พบกันอีกครั้งหลังผ่านไปสิบกว่าปี อย่างไรก็ตามก็คิดไม่ถึงว่าประโยคแรกที่ตนพูดจะเป็นเช่นนี้ กาลก่อนอาจจะก่นด่าอย่างเดือดดาลว่า 'เหตุใดเจ้ามาเอาป่านี่' หรืออาจจะตบหน้าสักขาดแล้วหมุนกายจากไปอย่างสง่างาม ทว่ากลับกลายเป็นประโยคที่ว่า 'ไม่น้อยแล้ว' ซึ่งเคลือบแฝงไปด้วยความเหนียมอายกะบึ้งกะบอนที่ถูกจ้งหะและมีรัชชาติถึงเพียงนั้น

ใช่แล้ว วันเวลาผ่านไปสิบกว่าปี ทั้งสองล้วนมิใช่เด็กน้อยแล้ว เทพิดาน้อยในตอนนั้นก็อายุสามสิบกว่าแล้ว

"ใช่แล้ว เป็นเทพิดาใหญ่แล้ว งดงามยิ่งกว่าครั้งกระโน้นเสียอีก" นักพรตชุดม่วงกล่าวเสียงแผ่วเบา

หลี่หานอีเอ่ยถาม "หลายปีมานี้เหตุใดเจ้าไม่ลงจากเขา"

นักพรตชุดม่วงทอดถอนใจ กล่าวขึ้นว่า "เพราะชีวิตนี้ของข้ามีโอกาสดลงเขาเพียงครั้งเดียว"

ฑูซางเหอลุกขึ้นมองนักพรตชุดม่วงผู้มาพร้อมกับกระบี่ไม้ท่อนั้น ก่อนกล่าวเสียงเคร่งขรึม "เจ้าอวี๋เจินเขียนกระบี่พรตหรือ"

สามผู้เฒ่าสำนักถั่งสบสายตากันด้วยความตกตะลึง เจ้าอวี๋เจินเจ้าสำนักเขาชิงเฉิงผู้ถูกกล่าวถึงว่ามีความลึกถึกลับน่าอัศจรรย์ประหนึ่งเทพเขียนในยุทธภพ นับตั้งแต่ถือกำเนิดก็ถูกหิ้วชูเงินพาไปยังเขาชิงเฉิงและไม่เคยลงเขาตลอดสามสิบกว่าปี ระหว่างนั้นอาศัยการประมือกับหลี่หานอีสองครั้งโดยไม่เป็นฝ่ายเสียเปรียบ ให้หลังก็พาดฟันกระบี่บันแนซังหนึ่งของเหลยอวี่นเฮ้อยอด้มีอ้วยเยว่ผู้เป็นหนึ่งในสำนักถั่ง รวมถึงยามพรรคมารรุกรานบูรพาภิมาขัดขวางอยู่ที่ตีนเขาชิงเฉิงด้วยหนึ่งกระบี่เพียงลำพัง บีบให้ทัพใหญ่ของพรรคมารต้องเลี้ยวเส้นทางอ้อมไปกว่าร้อยหลี่ สุดท้ายแม้ไม่ยั้งกรายยุทธภพ แต่ก็ยังได้รับการขนานนามว่า 'เขียนกระบี่พรต' หนึ่งในเขียนกระบี่ผู้ยิ่งใหญ่ทั้งห้าของยุทธภพ คนเช่นนี้ลงเขามาแล้วจริงๆ ทั้งยังมุ่งหน้ามาทางทิศใต้ มายังเขาลัวเหลย!

ไม่มีผู้ใดทราบว่เขียนกระบี่ผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสองรวมมือกันแล้วจะมีอานุภาพทำลายล้างปานใด อย่างไรก็ตามไม่มีใครเคยเห็นสถานการณ์เช่นนี้มาก่อน

ทว่าเจ้าอวี๋เจินผู้นั้นมิได้สนใจเสียงเรียกของฑูซางเหอ มันเพียงทอดหลี่หานอีเอาไว้ ก้มหน้ากล่าวเสียงแผ่ว "เทพธิดาใหญ่ เจ้าประสงค์ไปที่ใด ข้าจะพาเจ้าไป"

"อย่าเรียกข้าว่าเทพธิดาอีก ข้ามีชื่อ ชื่อว่าหลี่หานอี" หลี่หานอีได้ยินคำว่า 'เทพธิดาใหญ่' ที่ไม่รื่นหูนี้ก็ออกจะจนวนใจอยู่บ้าง

"สายลมเย็นพัดมาพาหนาวเหน็บ คนเร่รอนแสนสะท้านไร้อาภรณ์นี่มิใช่ชื่อดีอันใด เรามาเปลี่ยนชื่อกันเถิด" เจ้าอวี๋เจินพลันเอ่ยขึ้น

หลี่หานอีไม่รู้จะร้องให้หรือหัวเราะดี แต่ก็ยังถามต่อว่า "ให้ข้าชื่อว่าอันใด"

"เถาฮวาแล้วกัน" เจ้าอวี๋เจินคลี่ยืมอันโยน

"เหตุใดจึงมีเซยปานนี้" หลี่หานอีมุ่นคิ้ว "หลี่เถาฮวาอย่างนั้นหรือ"

"หากเป็นผู้อื่นย่อมเติมเซย แต่หากเป็นเจ้า กล่าวได้เลยว่างดงามที่สุด" เจ้าอวี๋เจินเอ่ยทั้งยิ้ม

หลี่หานอีทอดถอนใจ ไม่เอาความต่อ "เจ้าว่าอย่างไรก็อย่างนั้นเถิด"

ทันใดนั้นก็เกิดสายลมคลั่งพัดโหม ดอกท้อที่โปรยปรายอยู่ทั่วพื้น ถูกแรงลมกระหน่ำปลิวว่อนกระจายกลางสายลม สายลมคลั่งที่มาอย่างไม่มีต้นตอตัวนี้พัดผ่านป่าเขา ส่งเสียงหวูดหวีดเสียดแทงหูปานภูตผีโหยหวน

เจ้าอวี๋เจินทอดถอนใจ เอ่ยขึ้นอย่างช่วยไม่ได้ "เทพธิดาน้อย รอข้าไว้คนน่ารำคาญเหล่านี้ไปก่อน เราค่อยคุยกันต่อเถิด"

"เหตุใดเรียกว่าเทพธิดาน้อยอีกแล้วเล่า" หลี่หานอีกล่าวอย่างแปลกใจ

"ราตรีนี้ขอยกโคมส่องเจ้าดู เกรงพานพบกันอีกครั้งเพียงฝันไป" เจ้าอวี๋เจินวางหลี่หานอีไว้บนพื้น กล่าวด้วยรอยยิ้ม "สืบทอดให้หลังพบกันอีกครั้ง ทุกอย่างยังคงเหมือนเก่า เทพธิดาน้อยโตขึ้นแล้วอย่างไร ในใจของข้าเจ้ายังคงเป็นเทพธิดาน้อย" พูดจบก็หมุนกาย หันมองซู่ซางเหอด้วยสายตาอำมหิตเหี้ยมเกรียม

"ระวัง คนผู้นี้รับมือไม่ถนัดตาย" หลี่หานอีกล่าวเตือนอย่างระมัดระวัง

"มีผู้ใดที่ข้ารับมือไม่ถนัดตายด้วยหรือ" เจ้าอวี๋เจินเรียกเสียงเบา "เถาฮวา"

กระบี่ไม้ทอสีแดงเคลือบตัวมาตามเสียงเรียกและร่อนลงบนมือของมันเป็นอย่างนุ่มนวล เจ้าอวี๋เจินมองซู่ซางเหอ ซุนนักรบสติมัวงตลอดทั้งร่าง

ปลิวไสวอญูกลางสายลมคฺจเทพเชียนลงมาเยือนโลกมนุษย์ ทว่าไบหน้านั้น
ฉายแววโกรธเกรี้ยววอญูกเล็กน้อย "พวกเจ้าทำร้ายหานอิจันนอญูในสภานี้
ไช่หรือไม๋"

ฐูซางเหอมองกระบี่ในมือของอิกฝ่ายและเอ่ยว่า "ได้ฟังมาว่า
กระบี่คู้กายของเจ้าสำนักชิงเจิงคือกระบี่ชิงเชียวที่เป็นอันดับหกของ
กระบี่ชื่อดังในไต้หหล้า ยามออกกระบี่มีลวดลายยันต์ปรากฏอยู่เลือนราง
นับเป็นกระบี่อันดับหนึ่งแห่งมรรคาพรต ข้าเฝ้ารอมมาโดยตลอด แต่
คิดไม่ถึงว่าเจ้าสำนักลงเขามาครั้งแรกจะพกพามาเพียงกระบี่ไม้ท้อ
เล่มหนึ่ง"

"ชาวโลกโง่เขลา รู้เพียงแต่ว่ากระบี่ชิงเชียวที่เป็นอันดับหกในไต้หหล้า
และเป็นกระบี่แห่งเขาชิงเจิง แข็งแกร่งกว่ากระบี่เถาสวาเล่มนี้ของข้า แต่
ผู้ใดเล่าจะรู้ว่ากระบี่ไม้ท้อเล่มนี้ของข้ามีครุฑกระบี่เสวียนหยางที่ถูกทำลาย
ไปแล้วอยู่ แก่เก๋าลึกล้ำ เจ้าเคยไต่ยินกระบี่เสวียนหยางหรือไม่" เจ้าอวี๋เจิน
มองฐูซางหลีพลางเอ่ยอย่างภาคภูมิไจ

ฐูมู่อวี๋ชิงเอ่ยปากก่อน "กระบี่ที่มีไมตรีและอบอุ้นที่สุดนในไต้หหล้า
ยามนั้นเชียนกระบี่คุณหลุนมีกระบี่คู้กายสองเล่ม เล่มหนึ่งเถียหม่าปิงเหอ
เยือกเย็นที่สุดในไต้หหล้า เล่มหนึ่งนามว่าเสวียนหยาง อบอุ้นที่สุดในไต้หหล้า"

"ไช่แล้ว เยือกเย็นและอบอุ้นที่สุดในไต้หหล้า กระบี่เถาสวาของข้า
กับเถียหม่าปิงเหอของเทพิดาน้อยเดิมเป็นคู่กัน" เจ้าอวี๋เจินแยมั้ม
"เอาเถิด ข้าจะถามอิกครั้ง พวกเจ้าทำร้ายเทพิดาน้อยไช่หรือไม๋"

"ไช่" ฐูมู่อวี๋กล่าวตอบอย่างชัดเจน

"ประเสริฐ เช่นนั้นก็โทษข้าไม่ได้แล้ว" เจ้าอวี๋เจินพยักหน้าแผ่วเบา
"ข้าผู้นี้ลงมือน้อยครั้งนัก แต่หากได้ลงมือก็จะทำให้อิกฝ่ายแขนหาย
ขาขาด พวกเจ้าระวังให้ดี"

ฐูมู่อวี๋วาดมือแผ่วเบา คมกระบี่บางสิบเจ็ดเล่มดังค้ายกลคมกล้า

อยู่เบื้องหน้า ตัวกระบี่มีแสงสีเงินเปล่งประกาย เผยให้เห็นความแหลมคม

เขี่ยซีเตาทอดถอนใจแล้วเดินขึ้นหน้ามาอย่างเข้มแข็ง "สู้กับเซียนกระบี่หนึ่งคนก็ทำดาบข้าหักไปหนึ่งเล่ม สู้อีกหนึ่งคน คงต้องใช้หมัดแทนเสียแล้ว แต่ฆ่าคนมาตั้งหลายสิบปี ไม่เคยสูญเสียสนใจเช่นวันนี้มาก่อน"

สามผู้เฒ่าสำนักดังก็ลี้ภัยอาวุธลับออกมา ในการต่อสู้เพื่อสังหารหลี่หานอี่เมื่อครูนี้น พวกมันใช้บัวพุทพิโรไปแล้ว นั่นเป็นอาวุธสังหารที่แข็งแกร่งที่สุดของพวกมัน ในมือถืองันยังมีไม้ตายสุดท้ายอยู่ แต่หากไม่จบนุมจริง ๆ ถังอื่นก็ไม่ต้องการใช้มัน

ทว่าซุซางเหอยังคงไม่เอื่อยคำ เสียงลมภูเขาหวีดร้องปานผีสาวโหยหวนยิ่งแหลมเสียดแทงหูมากขึ้นทุกที มันยกฝ่ามือขึ้น ไอสีดำขุมหนึ่งไหลวนรอบกายของมันราวกับภูตผีมาเยือนโลก

"สร้างทำเป็นภูตผีต่อหน้าข้าหรือ" เจ้าอวี๋เงินแค้นหัวเราะอย่างเหยียดหยามและยกกระบี่เถาฮวาขึ้น คำรามเสียงกร้าว "ใส่หัวไป!"

ทันใดนั้นพลันเกิดเสียงราชสีห์คำราม ราชสีห์มายาที่สูงเท่าคนสามคนปรากฏขึ้นเบื้องหลังเจ้าอวี๋เงินและร้องคำรามขึ้นฟ้า ทัวทั้งเขาล้วนเหลยสันสะท้านเพราะมัน กดข่มเสียงลมภูเขาโหยหวนอันเสียดแทงหูลงได้ในพริบตา

วิชาราชสีห์ให้ให้อันดับหนึ่งของมรรคาพรต ขึ้นที่เก้า!

หลังจากราชสีห์คำราม มันก็กระโดดข้ามเจ้าอวี๋เงินพุ่งเข้าใส่พวกซุซางเหอ

"เทพธิดาน้อย คนเหล่านี้ทำร้ายเจ้า ข้าจะช่วยเจ้าอัดพวกมันจนมารดามันจำไม่ได้เอง!" เจ้าอวี๋เงินยกกระบี่เถาฮวาขึ้น พุ่งตัวตามราชสีห์ตัวนั้นออกไปแทบทันใด

บทที่ 136 ผู้เดียวดายเมืองเสวียเยวีย

ณ เมืองเสวียเยวีย

ยามนี้ชื่อคงฉางเฟิงหนึ่งในเจ้าเมืองเพียงคนเดียวที่ยังคงอยู่เฝ้าเมืองเสวียเยวียยืนอยู่บนกำแพงเมือง ชมวดคิ้วมุ่นทอดมองทิศตะวันตกเฉียงใต้

"คนหนึ่งไปแสวงหาเขาเซียนอันได้นั้นแล้ว อีกคนหนึ่งไปพบสหายเก่า เหลือแต่ผู้โดดเดี่ยวเดียวดายเช่นข้ารั้งอยู่ที่นี้เพียงลำพัง กระทั่งบุตรสาวก็ยังทิ้งข้าไปหาบุรุษ" ชื่อคงฉางเฟิงทอดถอนใจพลางเงยหน้ากระดกดื่มสุรา

มันนึกถึงตนเองในวัยเยาว์ มักจะมีทวนหนึ่งด้าม สุราหนึ่งไห ม้าหนึ่งตัวคู่กาย เดินทางพลางร่ำสุรา ครั้นเหนื่อยล้าเมามายก็หาต้นไม้สักต้นเอนกายพักผ่อน นอนหลับฝันหวาน เดิมทีคิดว่าวันเวลาเช่นนี้จะดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ อย่างสง่าผ่าเผย แม้ไม่มีวันรุ่งขึ้น แต่ก็คล้ายไม่ได้คาดหวังวันรุ่งขึ้นอันใด จวบจนกระทั่งวันหนึ่งได้พบเด็กหนุ่มอารมณ์ขาวที่ขี่ม้าผู้นั้นยื่นมือมาหาตน

'เจ้าอยากไปดูเมืองเมืองหนึ่งหรือไม่ มันเป็นเมืองที่ใหญ่ที่สุด

ในได้หล้า มีสตรีที่งดงามที่สุด บ่อนพวนที่ใหญ่ที่สุด สุราที่เลิศรสที่สุด และม้าที่วิ่งไวที่สุด เมืองนั้นนามว่าเทียนฉี'

ชื่อคงฉางเฟิงในยามนั้นมีมือหนึ่งกำด้ามทวน บนด้ามทวนห้อยไหสุราเอาไว้ มันฟังถ้อยคำที่อ่อนหลังของเด็กหนุ่มไม่ขัด ได้ยินเพียงประโยคที่ว่า 'สตรีที่งดงามที่สุด' ก็พยักหน้าไม่หยุดยั้ง 'ไป! ไป! ไป!'

"เมามายครั้งเดียวผิดพลาดทั้งชีวิตจริงๆ" ชื่อคงฉางเฟิงเงยหน้าดื่มอีกหนึ่งอีก

"มาทอดถอนใจอันใดตรงนี้เล่า" สุ่มเสียงเจี๋ยรอยยิ้มเสียงหนึ่งดังขึ้น ชื่อคงฉางเฟิงหันไปมอง พบเห็นสตรีผู้งดงามสวมอาภรณ์สีขาวตลอดทั้งร่างกำลังเดินเข้ามาอย่างแช่มช้า อาภรณ์ขาวปลิวไสว ตัวอักษร 'เดิมพัน' ตัวใหญ่โยนบนนั้นโดดเด่นเป็นพิเศษ

"ลั่วสยา ศิษย์ของเจ้าก็ไปแล้วกระมัง มาๆๆ เป็นผู้ว่ารันทตสุดขอบฟ้าเช่นเดียวกัน ร่วมดื่มด้วยกันสักคำ" ชื่อคงฉางเฟิงสะบัดศีรษะโยนไหสุราให้อินลั่วสยา

อินลั่วสยารับไหสุรามา ทว่ามีได้ดื่ม เพียงเอ่ยด้วยรอยยิ้ม "ข้าไม่มีศิษย์นำราคาญ์ผู้นั้น นับว่าอิสสระรีกว่าเดิมหลายส่วน ไม่เหมือนกับเจ้าหรอก"

"เฮ้อ" ชื่อคงฉางเฟิงทอดถอนใจ "ตงจวินชมชอบสุรา เจ้าชมชอบการเดิมพัน หานอีโนใจมีแต่นักพรตที่มึน ทุกคนล้วนมีการแสวงหา แล้วข้าแสวงหาสิ่งใดเล่า"

"เจ้าแสวงหาความงามของสตรีอย่างไร ยามนั้นทั่วทั้งยุทธภพผู้ใดไม่รู้บ้าง" อินลั่วสยาเอ่ยด้วยรอยยิ้มแฝงเลศนัย

"ใช่แล้ว ข้าฝึกฝนในสตรีงาม" ชื่อคงฉางเฟิงเงยหน้ามองท้องฟ้าสายตาดำล้นมีชีวิตชีวาขึ้นเล็กน้อย "เพียงแต่ว่าสตรีงามล้ำได้จากไปแล้ว ทำให้ไม่มีสิ่งชมชอบใดแล้ว"

"ยังคิดถึงมารดาของเซียนลั่วอยู่หรือ" อินลั่วสยาถือไหสุราเดินไปยังข้างกายซือคงฉางเฟิง นางมองตามสายตาของมันพลางเงยหน้าดื่มสุรา

ซือคงฉางเฟิงแถมยิ้ม "ยามนั้นข้าได้รับสมณานามว่า 'ผ่านพุ่มผกานับหมื่น ใบไม้มิติดกาย'*" มายังเทียนฉีอย่างสง่างาม และตั้งใจจากเทียนฉีไปอย่างสะอาดเอี่ยมอ่อง แต่นางกลับไล่ตามข้าหนึ่งพันหลี่ ม้าที่ขี่ตายไปสิบหกตัว สุดท้ายใช้กระบี่ฟันข้าลงจากม้า แล้วหมุนกายจากไป"

"จากนั้นเจ้าก็ไล่ตามนางหนึ่งพันหลี่กลับไปยังเทียนฉี เรื่องนี้ของเจ้าถูกเล่าในโรงน้ำชาจนรู้กันไปแล้ว" อินลั่วสยาตอบยิ้ม

ซือคงฉางเฟิงคว้าไหสุราจากมืออินลั่วสยามาดื่มอีกหนึ่งคำ ก่อนโพล่งถ้อยคำที่ไร้ที่มาที่ไปออกมา "ข้าแก่ชราแล้วหรือ หมูนี่มักรู้ลึกสูญเสียบางอย่างไป"

"หมายความว่าอย่างไร"

"ก็เหมือนกับ..." ซือคงฉางเฟิงยกมืออีกข้างขึ้นมอง "คนที่เคยอยู่ข้างกายเหล่านั้นล้วนจากไปที่ละคน..."

สีหน้าของอินลั่วสยาเคร่งขรึมขึ้นมาในที่สุด "ยามนี้ยังไม่มีข่าวจากเจ้าเมืองใหญ่อีกหรือ"

"ไม่มี" ล่าสุดมีคนพบที่ทำเรือซุ่ยเฟิง มันนั่งเรือใหญ่ไปยังทะเลหลีไห่ แต่เรือใหญ่ลำนั้นไม่ได้กลับมา ข้าคิดว่ามันอาจจะไปหาไห่ไ่ว่เซียนแสวงหาเชื้อหมักสุราตัวสุดท้ายนั้นแล้ว" ซือคงฉางเฟิงมุ่นคิ้ว

"บนเขาไห่ไ่ว่เซียนแห่งนั้นมีเทพเซียนอยู่จริงหรือ" อินลั่วสยาเอ่ยขึ้นอย่างครุ่นคิด

"อาจเป็นเทพเซียนกระมัง" ซือคงฉางเฟิงกล่าวอย่างคลุมเครือ

"ความจริงข้าอยากถามมาตลอดว่าในใจเจ้าเมืองใหญ่ซ่อนเรื่องราว

* ผ่านพุ่มผกานับหมื่น ใบไม้มิติดกาย ใช้อุปมาถึงชายเจ้าชู้ มีเสน่ห์ และสง่างามที่มีความเกี่ยวพันกับหญิงสาวหลายคน แต่สุดท้ายกลับไม่มอบความหวังใดๆ ให้กับหญิงสาวคนไหน และไม่ตกลงคบหาใครอย่างจริงจัง

ในอดีตอันใดไว้กันแน่ ไยจึงยึดติดอยากบ่มสุราเมิงผอทั้งถึงเพียงนั้น"
อินลั่วสยาเอ่ยถาม

"เมื่อครั้งยังเยาว์วัยศิษย์พี่ใหญ่เคยสังหารสตรีนางหนึ่ง แต่
สตรีนางนั้นกลับเป็นคนที่ฉันรักที่สุด" ชื่อคงฉางเฟิงเขย่าไหสุรา พบว่า
ไหสุรานั้นว่างเปล่าแล้ว มันเย็นย่ำแล้วโยนไหนั้นแขวนไว้บนด้ามทวน

"เจ้าเมืองใหญ่ก็ลุ่มหลงในความรักเช่นกัน" อินลั่วสยาเอ่ยเสียงเนิบ

"แล้วเจ้าเล่า" ชื่อคงฉางเฟิงเลิกคิ้ว "ได้ยินมาว่าซ่งเยียนหุย
ยกตำแหน่งเจ้าเมืองให้คู่ชวงลูกศิษย์ของมันแล้ว ไม่มีภาระจากการเป็น
เจ้าเมืองนั้นแล้ว ระหว่างพวกเจ้าอาจจะ..."

"อย่าล้อเล่นเลย" อินลั่วสยาไม่ได้สนใจมัน "การที่ซ่งเยียนหุย
ส่งต่อตำแหน่งเจ้าเมืองมิได้ง่ายดายปานนั้น ได้ฟังมาว่าเมืองคู่ชวง
รับแขกสำคัญมาคนหนึ่งด้วย สถานะของแขกผู้นั้นสูงศักดิ์มิใช่น้อย"

"แขกคนสำคัญอันใด ก็แค่แขกที่ถูกเมืองเสวียเยวี่เยวี่ปฏิเสธไม่ให้
เข้าเมือง จึงได้ไปหาพวกมันที่นั่น" ชื่อคงฉางเฟิงไม่เปลี่ยนสีหน้า

"แต่มีแขกคนสำคัญผู้หนึ่งเพิ่งส่งจดหมายมาว่าอยู่ระหว่างทางมา
เมืองเสวียเยวี่แล้ว แขกคนสำคัญผู้นี้เจ้าปฏิเสธมิได้ อย่างไรบุตรสาว
ของมันก็ยังอยู่กับพวกเรา อ้อ ไม่สิ ดูเหมือนจะปล่อยบุตรสาวของมัน
ออกไปโดยไม่ได้ออกเสียแล้ว" ในถ้อยคำของอินลั่วสยาแอบแฝงเลณัย
อยู่หลายส่วน

"เยี่ยเยี่ยวอชิง?" ชื่อคงฉางเฟิงกุมขมับ "ช่างเป็นแขกคนสำคัญ
ที่น่าปวดหัวยิ่ง"

"จริงสิ ข้าเพิ่งกลับมาจากเดินเล่นนอกเมือง ค้นพบว่าคนในโรงน้ำชา
ต่างเล่าลือกันอยู่เรื่องหนึ่ง แม้ไม่ทราบจริงเท็จ แต่ข้าคิดว่าเจ้าต้องรู้
สักหน่อย" อินลั่วสยาพ่นเอ่ยขึ้น

"ข้าพลีปากเปล่าเหล่านั้นในโรงน้ำชา มีค่าพอให้ข้าฟังด้วยหรือ

ที่ไตมีเชียนกระบี่คนใหม่เกิดขึ้นอีก หรือว่าปีศาจตนไตออกมาฆ่าล้างสำนัก
เพียงลำพังอีก" ชื่อคองฉางเพียงยักไหล่

"ว่ากันว่ามีคนผู้หนึ่งลงเขาแล้ว" อินลั่วสยาแสรงกล่าวอย่างคลุมเครือ

ชื่อคองฉางเพียงกระจ่างแจ้งทันไต ทว่าชั่วพริบตานันไบหน้าก็พลัน
ถอดสี่และเอ็ดตะโรยกใหญ่ "เจ้าอวี๋เจินเชียนกระบี่พรต! มันลงเขาแล้ว!
มันลงเขาด้วยเหตุอันไต! มันลงเขาไตได้อย่างไร!"

อินลั่วสยาไม่เข้าใจว่าเหตุไตชื่อคองฉางเพียงจึงลุลลุลูกนปານัน
จึงเอ่ยขึ้นอย่างรุนแรง "คงกลัวว่าหลั่หานอีจะพบกับเหลยฮงอีกครั้งแล้วมา
ชมชู้ตน จึงลงเขาในที่สุดกระมัง"

ทว่าชื่อคองฉางเพียงกลับส่ายศีรษะเป็นพัลวัน "ไม่มีทาง ไม่มีทาง"

ไตหล้านั้นนอกจากเทียนซือหลายท่านบนเขาชิงเฉิง ชื่อคองฉางเพียง
กับไปหลี่ตงจวินเป็นคนส่วนน้อยที่ทราบว่เหตุไตเจ้าอวี๋เจินลงเขาไม่ได้
หาไม่แล้วด้วยนิสัยของมัน คงจะถือทวนไปเขาชิงเฉิงออกหน้าให้
ศิษย์พี่หญิงของตนแล้ว แต่นึกไม่ถึงว่เจ้าอวี๋เจินผู้นี้จะลงเขาเสียแล้ว

"เจ้าอวี๋เจินลงเขาแล้วไปไตไต" ชื่อคองฉางเพียงเอ่ยถาม

"ลือกันว่าเจ้าอวี๋เจินมุ่งหน้าไปยังทิศไตได้ ระหว่างทางพันทัพน้้นอาซา
ก็ไม้อาจขวางทาง" อินลั่วสยากล่าวตอบ

ชื่อคองฉางเพียงจับด้ามทวนแน่น ทอดตามองแดนไกลและเอ่ยขึ้น
อย่างเป็นกังวล "หรือว่หานอีตกอยู่ในอันตราย"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<https://bit.ly/3cXSjGz>